

Афганістан – мій біль, моя пекуча пам'ять...

13-14 лютого 2015 року в Кременецькій школі-інтернаті I-III ст. відбувся традиційний VII турнір із волейболу на Кубок пам'яті В. А. Осецького, випускника школи, який загинув у Афганістані...

На турнірі були присутні колишні воїни-«афганці» – Валерій Тимошенко, Олег Ксьонзик, Віталій Цибульський, Степан Стешок, Володимир Кухарук, Степан Степанюк, а також голова Кременецької районної ради Андрій Смаглюк та начальник відділу у справах сім'ї, молоді й спорту Кременецької РДА Василь Петрук, які привітали учасників турніру. Зворушливу промову виголосив директор школи Володимир Мишко, котра схвилювала серце кожного присутнього в залі.

Що року учасниками турніру з волейболу на Кубок пам'яті Віталія Осецького стали учні Володимир-Волинської спеціалізованої школи-інтернату I-III ст. «Центр освіти та соціально-педагогічної підтримки», Збарзької санаторної загальноосвітньої школи-інтернату I-III ст. Тернопільської обласної ради, Лідихівської ЗОШ I-III ст. Кременецького району та господарі турніру – учні Кременецької ЗОШ-інтернату. Приємно, що втретє гостями турніру були команди Кременецької гуманітарно-педагогічної академії імені Тараса Шевченка і випускники Кременецької ЗОШ-інтернату, які виступали поза

конкурсом. Це підтвердило, що школа для них – «рідний дім» і шкільна дружба – найміцніша.

Прапор змагань підняв президент спортивно-оздоровчого клубу «Лицар» та капітан команди Кременецької ЗОШ-інтернату Михайло Пітов. Суддівський склад турніру – В. Кужель (Володимир-Волинський), М. Остапчук (Лідихів), Т. Іванюк, О. Корчаковський та головний суддя З. Дранчук (Кременець) забезпечив якісне проведення змагань. Ігри точилися в цікавій і безкомпромісній боротьбі. Перемогу виборола команда Володимир-Волинської спеціалізованої школи-інтернату I-III ст., 2-е місце посіли учні Лідихівської ЗОШ I-III ст., а 3-є – команда Кременецької ЗОШ-інтернату. Команда-переможниця була нагороджена перехідним кубком. Усіх переможців та призерів змагань нагородили медалями, грамотами та цінними подарунками.

У номінації «Найкращий гравець» турніру було відзначено й нагороджено кубком Павла Назарука, учня Кременецької ЗОШ-інтернату.

Усі команди продемонстрували спортивну єдність, силу волі, жагу до перемоги. Щоб мати майбутнє, треба пам'ятати й шанувати своє минуле, яким би гірким воно не було, тому що пам'ять – це зв'язок поколінь.

Людина живе доти, допоки про неї пам'ятають.

З нагоди річниці Революції на Майдані Незалежності

надавати допомогу всім мітингарям. Люди творили добро... А роблячи добро, не змушуймося, бо часу свого пожемо, коли не ослабнемо. Тож тому поки маємо час, усім робимо добро!» Це послання Святого апостола Павла.

Після одужання, 7 березня 2014 року, Олесья вирушила з Президентом Петром Порошенко та Володимиром Кличком і депутатом Верховної Ради Іриною Герашенко до Парижа. Там вона зустрілася з Президентом Франції.

Ми дякуємо за запрошення й підтримку Францією прагнень українців, ми не хочемо кровопролиття в нашій країні, того жахття, котре ми бачимо щодня, ми молимося за наших українців, щоб повернулися живими! «Слава Героям Небесної Сотні!» «Слава Україні!» «Героям слава!»

Отже, Олесья видужала, завдяки допомозі Господа Бога, за неї молився весь світ. Влаштувалася в одній із київських лікарень «Феофанія» медсестрою, а в даний час навчається в медуніверситеті імені І. Богомольця, вирішила продовжувати навчання, алє на власному досвіді переконатася у важливості лікарської професії.

До рідного Кременця приїжджає рідко, до життя в столиці призвичаїлася, а за домівкою трішки скуцає.

«Олесья – Героїня Майдану» – це так її кличуть тепер друзі. Красива, тендітна, смілива медик-волонтер.

А нещодавно Олесья відсвяткувала свій День народження.

Тож вітаємо її й бажаємо успіхів у навчанні, доброго здоров'я та мирного неба над головою!!!

Я приїхала на Майдан допомагати і рятувати людей, вірячи, що Господь мене захистить! Оповідь про героїню Майдану Олесью Жуківською.

Кожне випробування для людини – це шанс розпочати нове життя. Для Олесьї – це був шанс, даний Богом. На Майдані вона була важко поранена, але вижила, і життя її, після одужання, кардинально змінилось.

Олесья... Яке милозвучне ім'я в цієї тендітної, красивої юнки, медика-волонтера, яка, не думаючи про безпеку, про загрозу для життя, допомагала пораненим на Майдані. Який потрібний мати героїзм, скільки смливості, щоб дивитися смерті у вчі й продовжувати робити свою справу під кулями. Не кожному це під силу, і не кожен так зміг би.

Люди тоді, за покликком серця з'їхалися на Майдан, стоячи на морозі, спонукали не байдужих медиків організуватися й

Мрія про